

ærede Ordfører gjorde med Hensyn til Postvæsenets Balance. Balancen er sikkert ikke en Gang saa gunstig, som den ærede Ordfører egentlig mente; thi det maa jo tages i Betragtning, at der er betydelige Udgifter baade paa § 19 til Overbestyrelsen, paa § 17 vedrørende Pensionsvæsenet, paa § 24 og endelig paa § 26. Naar Alt dette tages i Betragtning, kan det ikke negtes, at der i det sidste Aar har været Underfusd. Ganste vist indrømmer jeg, at Postvæsenet ikke er til for at skulle staffe Statskassen noget Overfusd; men paa den anden Side maa man vel ogsaa kunne forlange at være noget nærmere ved Balance. — Naar jeg har taget Ordet, er det nærmest for at berøre nogle Forhold, staaende i Forbindelse dels med Bemærkninger og dels med Ændringsforslag, vedrørende Administrationen. Naar jeg berører disse Forhold, retter jeg selvfølgelig ingen Anke mod de enkelte Personer i Administrationen, thi deres Arbejde antager jeg som oftest for forsvaerligt; men det er derimod selve Ordningen, jeg skal tillade mig at omtale. Det vil jo være det høje Thing bekendt af Ændringsforslagene og af Omtale i Betænkningen, at der foreligger flere Forhøielse, og blandt Andet foreligger der en Forhøielse til Postinspektørerne i Retning af Medhjælp. Den Ordning, der er truffen for Postinspektørerne, kan, som det allerede er omtalt, ingenlunde siges at være heldig. Medens man havde den anden Ordning med en Generalpostdirektion, tror jeg, at Publikum var ikke saa lidt heldigere stillet. Det er jo bekendt nok, hvorledes i den Tid Klager altid besvaredes meget hurtigt og meget høflig. Nu kommer der vistnok en Række af Klager, som slet ikke besvares. Saa vidt mig bekendt, havde endog de underordnede Postembedsmænd, medens der var en Generalpostdirektor, Tilhold om at indberette enhver Klage. Nu kan der klages i Aviser og skriftlig, men man hører ikke til noget Svar eller ser nogen Foranstaltning i Retning af, at der tages Hensyn til Klagen. Jeg antager derfor, at den Tid ikke vil være saa fjern, dersom den nuværende Administration skal fortsættes, da den ærede Minister vil kunne sige: Nu modtager jeg ingen Klager, men det er da af den simple Grund, at man indser, at det ikke nytter Noget, og ikke, fordi der er almindelig Tilfredshed; Tilfredsheden er bleven saa almindelig, at det siges, at det ikke nytter længere at henvende sig med Klager, fordi man veed, at der ikke længere tages Hensyn til dem. Den, der iøvrigt vil have en Forestilling om Inspektørernes Virksomhed og Arbeidsomraade, skal jeg henvise til en Skrivelse i Ministerialtolden for 1874, Tillæg A. Side 5—6. Den, som deraf ser, hvilket Omraade disse Inspektører have at arbejde paa, kan ikke undre sig over, at de ere blevne rene Kontormænd i Stedet for, at de vistnok burde færdes blandt Postembedsmændene, seende efter, hvorledes Alt gaar til, modtagende

Klager og undersøgende paa Stedet, hvorvidt der i disse Klager maatte være noget Berettiget. Dette burde vel egentlig være Postinspektørernes Forretning, men deres Arbejde er blevet et rent Kontorarbejde, saaledes som Forholdet er blevet ordnet ved en Skrivelse fra Overbestyrelsen for Post- og Telegrafvæsenet af 28de Januar 1874. Jeg skalde ikke have Noget imod at give de Forhøielse, som endog Udvalget til en vis Grad gaar med til, vedrørende Postexpeditionen, særlig dersom man kunde have den Tro, at det kunde hjælpe Noget; men jeg skal ikke negte, at min Tvivl i den Retning er meget stor. Det vil være det høje Thing bekendt, at det i det sidste Aar formelig har været Mode, eller hvad jeg skal kalde det, naar der forlangtes Forhøielse til Embedsmændene paa forskellige Omraader, da at sige, at det var paa Grund af Dyrtiden. Ja, der staa endnu i Aar paa et enkelt Punkt, at det er paa Grund af Dyrtiden, at man beder om 20 pCt. til visse Embedsmænd. Dette er imidlertid paa en anden Paragraf, og det er Noget, som ikke ligger for her, men Noget, som vi senere komme til; men paa den Paragraf, som ligger for her, har man faaet en anden Mani, nemlig den, at naar man begærer Forhøielse, er det paa Grund af Landpostvæsenet. Alt begjæres paa Grund af Landpostvæsenet; Forhøielse til Postinspektørerne begjæres paa Grund af Landpostvæsenet, ligeledes Kontorhold, Brevsamlinger, Expedienter med meget Mere. Vi udgive ogsaa i Aar ganske antagelige Summer til disse Formaal. Saaledes foreslaas Kontoen under A. 1. f. forhøiet med 1,873 Kr., under A. 1. i foreslaas en Forhøielse til Postexpedition med 16,000 Kr. og desuden foreslaas en forhøiet Lønning til Brevsamlerne med 13,500 Kr., i Alt er det et Beløb af 50,000 Kr. foruden adskillige andre Udgifter. — Altsammen begrundet paa Landpostvæsenet. Jeg skalde som sagt ikke have det Allermindste imod disse Forhøielse, naar de blot maatte virke i den Retning, man kunde ønske; men jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at, skjøndt det vistnok paa enkelte Egne gaar nogenlunde tilfredsstillende, er der andre Egne, hvor det næsten bliver værre og værre i samme Grad, som der har været utalt Meget om, at der er indtraadt betydelige Forbedringer. Jeg kan ikke indrømme, at Administrationen ligeoverfor Landpostvæsenet i nogen Maade har udført sin Opgave, eller fra første Færd af haat nogen Forestilling om, hvilke Kræfter den egentlig skalde bruge. Jeg skalde begrunde dette noget nærmere. I 1870, da vi fik Postloven, var 5 Aar det Maal af Aar, som den daværende Finansminister omtalte som det, der var nødvendigt for, at der kunde komme Landpost til hver By eller i alt Fald til enhver Samling af Beboere, som kunde have postal Betydning. I Anmærkningerne til Finanslovsforslaget for 1875 — 76, altsaa paa en Tid da vi havde den For-